

Bemærkninger til forslaget

Den afgørende årsag til katastroferne i dansk økonomi er, at de offentlige udgifter er alt for store i forhold til landets økonomiske bærekraft.

En af årsagerne til, at forholdene har udviklet sig så ulykkeligt, er, at folketingets indflydelse på finansloven er blevet for begrænset som følge af, at man stadig behandler finansloven som dengang, den var en særdeles let overskuelig foreteelse, altså sådan at folketinget først træffer sine afgørelser om finanslovens indhold, nogle få dage før finansåret begynder.

På så sent et tidspunkt føler et flertal af folketingets medlemmer sig mere eller mindre i en tvangssituation. Man kan ikke rigtig nå at ændre noget ved mere væsentlige ting.

Dertil kommer, at forberedelsen af finansloven har haft alt for kort tid. Der går ca. fire måneder fra forslagets fremsættelse til dets vedtagelse, og i disse fire måneder er der ofte lange perioder, hvor folketinget ikke kan arbejde effektivt med sagen på grund af ferie, folketingsvalg eller andet.

Den behandling, der foregår, sker hulter til bulter, hvor enkelt detaljer og de store linier blandes sammen.

Fra fremskridtsbevægelsens start har vi gjort opmærksom på disse forhold, og allerede før partiet kom i folketinget, havde det udarbejdet et præcist forslag til undgåelse af de nævnte miserer.

Så snart fremskridtspartiet havde opnået valg til folketinget, fremlagde vi i folketingets finansudvalg den 8. februar 1974 et detaljeret udformet og begrundet projekt til, hvordan problemerne skulle løses.

Imidlertid var alle de andre partier så kolossalt bedreviddende, og derfor blev vort forslag aldrig nogen sinde realitetsbehandlet, men man dalrede i stedet for videre ad vejen til afgrunden.

Som det går med alle de mange tusinde fremskridtsforslag, vil deres indlysende rigtighed trænge sig på med en sådan kraft, at de efterhånden går op for selv de forstokkede hoveder i fallitpartierne. På det heromhandlede felt er udviklingen i så henseende nu ved at modnes.

Idet de første sider af fremskridtspartiets nævnte oplæg af 8. februar 1974 optrykkes som bilag 1 til nærværende beslutningsforslag, skal om dets enkelte punkter i øvrigt bemærkes:

Til nr. 1

Det er en i bund og grund politisk beslutning at fastslå, hvor stor den samlede offentlige sektor skal være. Før man med fornuft kan gå i gang med finanslovsarbejdet i øvrigt, må dette spørgsmål være afklaret.

Under nutidens forhold er det særdeles nødvendigt tillige at inddrage størrelsen af de samlede kommunale og amtskommunale udgifter. Når de ikke direkte er medtaget i teksten til nærværende forslag, beror det dels på, at forslaget som en første prøveordning for 1982 ikke vil gabe højere end strengt nødvendigt, og dels på, at størrelsen af de statslige udgifter – der jo inkluderer en række tilskud til kommunerne – også er ret afgørende for den kommunale budgetlægning.

Yderligere vil det være særdeles hensigtsmæssigt, om folketinget kunne opvise så stor handledygtighed, at man også inden 1. januar 1981 kunne få fastlagt størrelsen af den samlede statslige skatteudskrivning for 1982 og altså få taget stilling til, hvilket overskud/underskud man vil operere med for 1982. Da en sådan bestemmelse imidlertid ganske klart fra det store flertal af hidtil uforbederlige keynesianere vil blive mødt med, at man ikke på så tidligt et tidspunkt ved, hvordan der skal føres finanspolitik for 1982, har fremskridtspartiet ikke for så vidt angår prøveåret 1982 medtaget indtægtssiden i forslagets punkt 1.

Ej heller har fremskridtspartiet i forslaget medtaget noget om, hvorvidt det samlede udgiftsbeløb skal angives i 1982-årets løbende priser eller i et eller andet fast prisniveau såsom for eksempel prisstørrelsen pr. 1. oktober 1981.

Det beløb, der herefter bliver fastlagt i efteråret 1980, er det arbejdstal, ud fra hvilket alle folketingspartier må affinde sig med, at den videre beskæftigelse med finansloven foregår. Naturligvis er der ikke heri noget juridisk bindende, og særlig i